

terne har konsekvenser for arterne og naturtyperne i det internationale naturbeskyttelsesområde.

Som led i handlepligten meddeler ministeren endvidere de nødvendige påbud eller forbud for at undgå forringelse af naturtyper og levesteder for arter i udpegede internationale naturbeskyttelsesområder og forstyrrelser af arterne, som lokaliteten er udpeget for. Handlepligten kan løftes ved, at ministeren påbyder rettighedshaveren at tage fornødent hensyn til det internationale naturbeskyttelsesområdes integritet, herunder ved at bringe den skadelige påvirkning af lokalitetens integritet til ophør.

Der er en klar forskel mellem tolerancegrænsen for henholdsvis forringelse af naturtyper og forstyrrelser af arter. Til forskel fra forringelse har forstyrrelser ikke nogen direkte indflydelse på et områdes fysiske betingelser. Forstyrrelser vedrører arterne og er ofte tidsbegrænsede (støj, lys etc.). Forstyrrelser af arter skal være betydelige, dvs., at forstyrrelser af en vis grad kan accepteres. En forstyrrelse anses kun for betydelig, hvis den har indflydelse på bevaringsstatus. Det er ikke nødvendigt at bevise, at betydelige forstyrrelser konkret vil indtræde; sandsynligheden herfor er tilstrækkelig som grundlag for udbedrende foranstaltninger. Med hensyn til forringelse er der ikke udtrykkeligt en sådan margin, men der er naturligvis en nedre grænse for, hvad der kan anses for at være en forringelse. Ved forringelse forstås en fysisk forringelse af en naturtype, som kan vurderes direkte på grundlag af en række indikatorer, f.eks. mindskelse af naturtypens areal eller ændring af naturtypens særpræg. Hvad der skal betragtes som forstyrrelser eller forringelse afhænger af lokalitetens bevaringsmålsætninger.

Sigtet med habitatdirektivets artikel 6, stk. 2, er ikke at træffe generelle bevaringsforanstaltninger, men derimod at træffe målrettede foranstaltninger for at undgå forringelse af de naturtyper eller forstyrrelser af de arter, som ligger til grund for udpegningen af et internationalt naturbeskyttelsesområde. Bestemmelsen sigter især mod muligheden for at træffe passende foranstaltninger over for aktiviteter, der er i gang, når en lokalitet bliver udpeget, eller efterfølgende er blevet tilladt i overensstemmelse med proceduren i habitatdirektivets artikel 6, stk. 3 og 4. Selv om en aktivitet er blevet tilladt i overensstemmelse med disse bestemmelser og dermed er til-

passet lokalitetens bevaringsmålsætninger, kan det ikke udelukkes, at en sådan aktivitet senere viser sig at kunne forårsage forringelse eller forstyrrelser, og i den situation pålægger bestemmelserne ministeren en handlepligt.

Eftersom de eksisterende offshoreaktiviteter, f.eks. igangværende olie- og gasanlæg eller havvindmølleparker, ikke foregår i og efter den foreliggende viden ikke påvirker allerede udpegede internationale naturbeskyttelsesområder, er det på nuværende tidspunkt ikke relevant at træffe målrettede foranstaltninger for disse aktiviteter. Det kan ikke på nuværende tidspunkt afgøres, i hvilket omfang eventuelle nye udpegninger vil kunne berøre igangværende aktiviteter, eller om eksisterende anlæg kan skade eventuelle fremtidige lokaliteters bevaringsmålsætninger. Derfor er det heller ikke muligt at angive, hvilke omkostninger der eventuelt måtte være forbundet med sådanne udpegninger.

I grundlaget for fremtidige udpegninger vil som kriterium bl.a. indgå, om lokaliteten har en gunstig bevaringsstatus eller har gode muligheder for at opnå gunstig bevaringsstatus for den naturtype eller de arter, den udpeges for. Udpegningen vil derfor tage udgangspunkt i den tilstand, der er med de påvirkninger, som eksisterende aktiviteter har medført. For eksisterende aktiviteter er der allerede, hvor det har været relevant, stillet en række miljømæssige vilkår i de pågældende tilladelser. Disse vilkår kan have baggrund i VVM-vurderinger eller andre miljømæssige vurderinger af planen eller projektet. Eftersom disse aktiviteter allerede er miljøvurderet, reduceres sandsynligheden for, at det i fremtiden vil være nødvendigt at træffe yderligere målrettede foranstaltninger i forbindelse med udpegning af internationale naturbeskyttelsesområder. Det kan dog ikke udelukkes, at igangværende aktiviteter i fremtiden vurderes at skade en lokalitets integritet, eksempelvis på baggrund af ny viden.

Internationale naturbeskyttelsesområder udpeges af miljøministeren efter miljømålslovens § 36, stk. 1. Miljøministeren vil i forbindelse med nye udpegninger gennemføre en offentlig høring, og der vil være det fornødne samarbejde mellem Miljøministeriet og Transport- og Energiministeriet. Udpegning af internationale naturbeskyttelsesområder indebærer ikke i sig selv nogen ændring af den retlige regulering af de ak-